

Sami Rajakylä Pankkipoika

JOHNNY
Krug

SAMI RAJAKYLÄ

Pankkipoika

KAUPALLINEN TRAGEDIA

JOHNNY
Kniga

Tekijä kiittää tuesta wsoy:n kirjallisuussäätiötä
ja Taiteen edistämiskeskusta.

*

Olen jatkossakin käytettävissänne.

Copyright © Sami Rajakylä 2016
Graafinen suunnittelu Jussi Karjalainen

JOHNNY
Kniga

imprint of Werner Söderström Corporation
PL 314 (Korkeavuorenkatu 314), 00101 Helsinki

ISBN 978-951-0-41892-5

Painettu EU:ssa

Kaikille pankkipojille ja -tytöille

*Suuret sukupolvien ikäiset mielettömyydet
tehdään hyvässä uskossa päivän hintoihin.*

SAMULI PARONEN

ESINÄYTÖS

”Tiesitkö, että jos sinulla on hyperkortti debit, voit kätevästi tehdä nostoja ja panoja myös kaupan kassalla!”

Herra lähestyi hitaasti mutta päättäväisesti.

Kassa kohensi hieman ryhtiä ja haki katsekontaktia asiakkaaseen. ”Huomenta!”

”Hei, tässäkö voi tallettaa?”

”Kyllä voi.”

”Laittaisın satasen tilille.”

Asiakas kaivoi lomapakostaan kaksi seteliä, ja asetti ne kassapöydälle yhdessä violetin Hyperkortin kanssa.

Kassa poimi kortin käteensä. ”Tarvitsen vielä teidän henkilöllisyystodistuksenne.”

”No on minulla täällä ajokortti”, asiakas pinnisteli kortin ulos lompakosta.

Kassa vertasi ajokortissa olevaa nimeä maksukorttiin ja huomasi ongelman.

”Valitettavasti en voi palvella teitä tällä ajokortilla, se on mennyt jo yli kolme vuotta sitten vanhaksi.”

”Niin se on, mutta näkeehän siitä että se olen minä.”

”Näkee, mutta pankkiasioissa vaaditaan ehdottomasti voimassa oleva henkilöllisyystodistus. Olisiko teillä jokin toinen henkkari, esimerkiksi passi tai kuvallinen Kela-kortti.”

”Passi on kotona.”

”Olen erittäin pahoillani, mutta tällä ajokortilla en valitettavasti saa palvella teitä”, kassa ojensi molemmat kortit takaisin asiakkaalle.

”Olen todella pettynyt”, asiakas totesi asetellessaan kortteja takaisin lompakkoon.

”Harmin paikka etten voinut auttaa. Jos otatte ensi kerralla passin mukaan, niin saadaan asia hoidettua”, kassa yritti padota asiakkaan pettymystä.

”Tämä oli todella huonoa palvelua”, asiakas moitti ja työnsi ajokortin takaisin lompakkoonsa.

”Päinvastoin herra, tämä oli todella huonoa asiointia – minä olin valmis palvelemaan teitä, mutta te ette antanut siihen mahdollisuutta”, kassa selitti.

Asiakas löi yllättävän nopeasti 78-vuotiaaksi. Vihan ja nöyryytyksen kuumotus poltteli Esko Peltosen poskea. Hän oli jäänyt toimintakyvyttömäksi. Asiakas oli jo mennyt matkoihinsa.

Seuraavan tavarat odottivat hihnalla. ”Hei”, Esko sanoi ja yritti pidätellä kyyneleitä.

Esko kaatoi kahvia ja laittoi aamutelkkarin päälle. Hän ilahtui nähdessään Sanna Savikon kasvot ruudussa. Sanna oli herkkä, kaunis ja älykäs; kaikkea mitä ikinä voisi toivoa – täydellisen ihana. Esko oli ihastunut Sannaan ensisilmäyksellä.

”Raseee!” raakkui Eskon tyttöystävä, Anne Tanakka, makuukamarista.

Esko meni tutkimaan tilannetta.

”Onko kahvi valmista?” Tanakka venytteli sängyssä.

”Aamupala on katettu”, Esko vastasi. Hän oli laittanut pöytään leipää, juustoa, tomaatinsiivuja ja tuoremehua. ”Tule syömään.”

”Ihanaa kulta. Anna suukko.”

Esko kumartui suutelemaan naista. Anne kouraisi kumppania palleista.

”Jaha, nämä alkaa olla valmiit miehen työhön”, Tanakka tunnusteli. Hän osasi käsikopelolla ennustaa heidän seuraavan rakastelunsa 24 tunnin tarkkuudella. ”Ehkä Rasse viihdyttää rouvaansa jo illalla.”

”Jos työpäivä ei vie kaikkia voimia, kulta.”

Eskon onneksi Anne oli hyvin helppohoitoinen, ei vaatinut mitään perverssiä, kuten puolen tunnin esileikkiä. Vain siitä heillä oli jatkuva erimielisyys, montako kertaa viikossa oli tarpeeksi.

Pitkässä suhteessa toinen haluaa aina enemmän kuin toinen. Eskolle riittävä määrä oli kerta pari viikossa. Esko oli Annen elämän ensimmäinen mies, joka ei halunnut kaiken aikaa. Tästä syystä rouva epäili Eskoa biseksuaaliksi kaappi-homoksi.

”Nousehan nyt”, Esko lähti jatkamaan kesken jäänyttä kahvia. Olohuoneessa häntä odotti yllätys.

”Kulta! Matti on televisiossa!” hän huusi.

”Oi... minä tulen”, Anne pomppasi ylös sängystä ja kietaisi aamutakin päällensä.

He olivat olleet pitkään huolissaan mitä oli tapahtunut sääankkuri Matti Huutoselle. Edellinen näköhavainto miehestä oli useamman viikon takaa. Silloin säämies oli näyttänyt pahasti pöhöttyneeltä, naama oli ollut arpinen ja punoittava, sormus kadonnut nimettömästä, ja kesken sääennustuksen meteorologi oli saanut pahan yskänkohtauksen. Hetken oli jo näyttänyt siltä, ettei Matti selviä lähetyksen loppuun. Sen jälkeen säämiestä ei ollut näkynyt, ei ennen tätä aamua.

Anne epäili että Matti oli sortunut ryyppäämään aviokriisissä. Esko epäili Matin potevan ilmastomuutoksen aiheuttamaa masennusta, joka ajoi ryyppyputkeen.

”Kauanko siitä on, kaksi vai kolme viikkoa?” Anne kysyi.

”Ainakin kolme.”

”Täytyy olla.”

”Väri on palannut kasvoihin.”

”Ja sormus sormeen!”

”Onko? On se.”

”Hyvä Matti!”

”Kevät koittaa säämiehelle...”

Anne ja Esko istuivat syömään aamupalaa.

Päivä oli alkanut lupaavasti.

2

”Mihin aikaan tulet kotiin?” Esko kysyi.

”Menen kolmeksi Temmiin¹ kuuntelemaan ministerin tiedotustilaisuutta, ja sieltä takaisin toimitukseen ja kuudelta muokkaukseen. Olen noin varttia vaille kahdeksan kotona.”

Anne oli töissä Suomen Uutistoimistossa, SUT:issa. Poliitiikan toimituksen päällikkönä hän sai valita omat keikkansa.

”Sitten voidaan mennä yhdessä K-kauppaan”, Esko ehdotti.

”Kaupassa pitää kyllä käydä. Nähdään kahdeksalta siinä kaupan edessä.”

Eskosta maailman ihmeellisin asia oli käydä yhdessä ruokaostoksilla.

Hän oli ollut 32-vuotias aloittaessaan ensimmäisen vakavan juttunsa naisen kanssa. Siihen ikään mieheltä oli jäänyt tietty määrä perusasioita kokematta.

”Sinä voisit käydä lenkillä töiden jälkeen”, Anne ehdotti. Muiden vastuidensa ohessa hän hoiti Eskon personal trainerin hommia.

”Katsotaan. Ehkä teen pienen lenkin”, Esko myönnytteli.

1 Työ ja elinkeinoministeriö

”Ainakin kuusi kilometriä.”

”Minä ajattelin kolmea tai neljää.”

”Kolme ei riitä mihinkään. Lenkin pitää kestää vähintään 45 minuuttia.”

”Minä otan toisen leivän.”

”Yksi leipä vielä, sitten loppui”, rouva rajoitti syömistä.

Esko lähti töihin. Hän tykkäsi kantakaupungissa asumisesta, siitä tunteesta joka tulee kun astuu ovesta ulos keskelle Kampin hälisevää elämää. Esko oli muuttanut Helsinkiin kolme vuotta sitten Kouvolasta. Vieläkin hän tunsu itsensä seikkailijaksi Helsingissä, sen kaduilla, rannoilla, bulevardeilla ja puistoissa.

Elämä Kampissa oli toisenlaista kuin miehen omassa asunnossa Laajasalon Marunakujalla, jonka hallinnasta Esko kävi jatkuvaa sotaa vyöhrakuoriaisten kanssa. Hän oli tappanut näitä pikkumörriäisiä sadoittain, asentanut ansoja (sokerivettä kupissa), imuroinut niitä perkeleitä latioilta ja pöydiltä, suihkuttanut raidia kaappien koloihin ja seinien rakoihin. Silti uusia elukoita löytyi jatkuvasti, niitä paljastui maton alta, nojatuolin pehmusteista, keittiön kaapeista...

Anne oli käynyt ensimmäisen ja viimeisen kerran Eskon asunnossa reilut kaksi vuotta sitten. Hän oli istunut huoneen ainoassa rähjäisessä nojatuolissa sillä aikaa, kun Esko oli paistanut kuhaa ja ohimennen imuroinut mörriäisiä. Anne oli suositellut yhteydenottoa tuholaistorjujaan. Esko kertoi ilmoittaneensa kuoriaisongelmasta vuokraemännälleen, rouva Stenroosille Kruununhaasta. Rouva Stenroos oli käsenyt suihkuttaa lisää raidia.

Vessassa Anne oli pudonnut pöntöltä irtonaisen WC-renkaan mukana. Heti perään oli hanan kahva jäänyt käteen. Neljään suuntaan ampuvaa suihkukapulaa Anne ei ollut

päässyt kokeilemaan. Rouva oli ruokailun jälkeen ehdottanut kortteerin vaihtoa.

Eskokin myönsi viihtyvänsä paremmin Albertinkadulla.

Annen kotona oli valoisaa; ruukkukasveja, televisio, stereot, leposohva, iso ruokapöytä, parivuode, paremmat ateriat ja elämänlaatu.

Eskon kämpässä ei ollut muita kalusteita kuin mätä nojatuoli, rautasänky ja ruokapöytä, jotka kuuluivat vuokrasopimuksessa lueteltuun irtaimistoon. Esko oli asunut siinä huoneessa pian neljä vuotta. Teki hyvää päästä pois. Tanakka oli hänen menolippunsa keskikaupungille.

Ulkona oli kirkas huhtikuun aamu. Oli huutava vääryys pilata päivänsä menemällä töihin.

Esko ajatteli irtisanoutumista. Ajatus tuli otettua mukaan töihin siinä missä kotiavaimet. Työ oli aina merkinnyt Eskon elämässä järjetöntä rangaistusta. Jokapäiväisellä kärsimyksellään hän sovitti varsinaisten pahantekijöiden, kasvottomien yhtiömiesten ja -naisten, synnit. Järjestelmä oli rikkaiden rakentama, rikkaita varten.

Käytännön ongelmat syntyivät siitä, että työtä oli liikaa – järkyttävästi liikaa. Eskon työpisteellä, Hypermarketin infossa, oli jatkuva alimiehitys. Kahdeksan tuntia päivässä Esko oli kuin pallon perässä säntäilevä koira, paitsi että palloja lensi kolme yhtä aikaa.

Viimeisimmässä työtyytyväisyyskyselyssä Esko oli jättänyt johdolle palautetta, että info-myyjän ammatti rikkoi kansainvälisiä ihmisoikeuksia.

Johto oli reagoinut palautteeseen laatimalla salassapitosopimuksen, jossa henkilökuntaa kiellettiin paljastamasta mitään talon sisäisistä asioista sosiaalisessa mediassa tai tiedotusvälineissä ilman Hypermarket OY:n hallituksen lupaa. Jokaisen työntekijän oli allekirjoitettava sopimus irtisanomisen uhalla.

Sopimuksen rikkominen johtaisi vahingonkorvauksiin ja työsuhteen päättämiseen.

Liukuportaissa matkalla Kampin metrotunneliin Esko katseli alusvaatemainoksia. Ne olivat hyvin kiihottavia. Niistä tuli lähinnä pahalle tuulelle. Eskon tavoite elämässä oli ollut kokea mahdollisimman paljon hienoja seksuaalikokemuksia. Tuntui kuin Tanakka olisi tullut sotkemaan hänen suunnitelmansa.

Laiturilla oli lisää mainoksia: ammattikorkeakoulut mainostivat kevään yhteishakua. Anne oli suhteen alussa kannustanut Eskoa hakeutumaan 33-vuotiaana takaisin koulunpenkille. Yliopiston käynyt nainen oli tyypillisesti pitänyt kassatyötä epäonnistumisena elämässä. Esko toivoi vain että työ olisi inhimillistä, että sitä tehtäisiin ihmisen eikä rahan ehdoilla, että työstä voisi edes hieman nauttia, että työpäivä voisi olla muuta kuin pelkkä pakollinen paha. Eskon yrittäjä-isän mielestä pojan olisi pitänyt pyrkiä asemiin, hakea Hyperosaajaksi, opiskella ylempi AMK-tutkinto, yrittää elämässä eteenpäin ja parempiin ansioihin. ”Isossa talossa on paljon ovia, Eskoseni”, oli isä neuvonut.

Sellainen ei kiinnostanut poikaa. Hän oli nuorempana haaveillut opettajan ammatista, mutta ei ollut päässyt sisään yliopistoon. Kolmas yritys pääsykokeissa oli sanonut toden, Eskosta ei ollut opettajaksi. Nykyään hän laittoi muiden tavoin toivonsa veikkauskuponkiin.

Metro tuli. Esko sai paikan vanhan mummon vierestä ja kaivoi kirjan repustaan. Se oli hänelle mieluisampi tapa paeta kanssamatkustajia kuin älypuhelimien näppäily, eikä Esko sitä paitsi edes omistanut älypuhelinia. Parhaillaan hän luki Arto Paasilinnan *Hurmaavaa joukkoitsemurhaa*, se piristi kummasti masentunutta työmatkalaista, niin kuin hyvän taiteen kuuluukin tehdä.

Herttoniemessä Eskolta putosi kirja syliin, kun asemalta nousi kyytiin sennäköinen tyttö, että Kollaa ei olisi kestänyt, jos se tyttö olisi tullut puna-armeijan sijasta. Eskon valtasi halu kurottaa kuin Väinämöinen kohti Ainoa. Tyttö ei tietenkään huomannut häntä, käveli vain ohitse ja kävi istumaan ikkunan viereen.

Leimasinlaite näytti 8:28 Eskon kirjautuessa sisään. Tänään hänellä oli kassavuoro. Niitä oli yleensä yksi per viikko. Pääasiassa Esko teki töitä infossa ja Hyperpankissa.

Hän tarkisti ilmoitustaululta päivän istumajärjestyksen: [Esko P] oli laitettu istumaan kassalle 18.

Esko avasi leimasinaulan oven ja astui kaupan puolelle. Heti oven vieressä vasemmalla oli info-tiski. Hän kiersi tiskin toiselle puolelle, mistä kassat hakivat avaimensa ennen työvuo-ron alkua.

”Onneksi on kassavuoro”, Esko huokaisi nähdessään pankkijonon. Infon yhteydessä toimivassa Hyperpankissa oli kaksi asiointipaikkaa. Etummainen niistä oli tyhjillään, mutta toisesta Esko tunnisti Sinikan äänen. Sinikka oli Itäkeskuksen Hypermarketin luottamusmies.

Esko pelkäsi että hänet siirrettäisiin kassalta infoon ja pankkiin. Hän päätti vain ottaa nopeasti avaimet ja häipyä kassalle. Juuri kun Esko oli lähdössä, Ali Karim tuli tauolta takaisin.

”Herra Esko, tervetuloa töihin!”

Työkaverit paiskasivat kättä infon ovella.

”Hei Ali... Otin vaan avaimet, minulla on kassavuoro.”

”Eikä ole. Jää mieluummin tänne meidän kanssa.”

”Ei kiitos”, Esko nyökkäsi pankkijonon suuntaan.

”Hanna staffilta on tänään kassalla”, Ali madalsi ääntään.
”Se on niin hot! Mikä *uskomaton* kroppa!”

Esko tiesi kenestä oli puhe. Hanna O Staffpointilta oli eräs heillä usein keikkaa tekevä vuokratyöntekijä. Komea

rotunainen, jonka vehnänkeltainen tukka kutitteli persettä. Aina kun Hanna käveli infon ohi äärimmilleen pingottuneissa vaaleissa farkuissa, Eskon teki mieli ulvoa kuin koira kuutamolla.

”Missä se nyt on?” Esko kysyi.

”Kassalla kaksi”, Ali kiillotti vaistomaisesti silmälasejaan, vaikka infosta ei nähnyt kassalinjan alkupäähän.

”Täytyy pitää silmät auki.”

”Oletko huomannut”, Ali madalsi taas ääntään, ”että nykyään moni tyttö on takaa paljon muhkeampi kuin edestä.”

”Ali hyvä, tämä on ollut tiedossa jo pitkään”, Esko vahvisti. ”Itse asiassa minulla on teoria, jonka mukaan kuppikoko seuraa syntyvyyttä. Nykyään pärjää pienemmilläkin meijereillä, kun lapsia syntyy vähemmän.”

”Minäkin olen miettinyt sitä, että naiset eivät imetä yhtä paljon kuin ennen”, Ali puhui.

”Näin se evoluutio toimii. Se siirtää vapautuneita resursseja edestä taakse.”

”Tuossa on järkeä”, Ali myönsi.

”Ja vielä enemmän perää.”

Varsinaisia petoja, nuo kassamiehet.

Ali Karim oli paennut sisällissotaa perheensä kanssa Kabulista vuonna 1991 ja päätynyt lopulta Poriin. Siellä Ali Karim oli käynyt koulut aina ylioppilaaksi asti. Hämeen Panssariprikaatissa Parolannummella Alista oli tehty mies ja Haaga-Heliassa tradenomi.

Esko oli tykännyt Alista alusta asti. Edes työtoverin vääräuskoisuus ei ollut noussut ystävyys esteeksi. Omalla tavallaan miehet olivat löytäneet yhteisen kirkon Jumalan pyhimmässä luomistyössä – naisessa. Ali Karim rakasti maailmassa kahta asiaa: naisia ja krikettiä. Suomalaisen naisen

maailmaa nähnyt mies arvosti korkealle. Siinä mielessä Alia saattoi syyttää kiihottumisesta kansanryhmää kohtaan.

Rietasteltuaan nuorena miehenä vääräuskoisessa Porin kaupungissa, Ali oli kaiken säädyllisyyden nimessä ottanut itselleen muslimivaimon omasta heimostaan.

Esko ei ollut kolmessa vuodessa nähnyt Alin kertaakaan menettävän töissä malttiaan. Ehkä kova alkutaival elämässä oli tehnyt miehen immuuniksi pienemmille kärsimyksille. Jos joutuu yhdeksänvuotiaana näkemään kun pommi räjäyttää puolet kodista taivaan tuuliin, ei heti hermostu asiakkaitten älyttömyyksistä. Joka ei huonommasta tiedä, ei tiedä paremmastakaan.

Ali tiesi.

”Joskus Jumala luo naisen joka on muhkea edestä ja takaa”, Ali löi kättä reiteen ja törrötti huuliaan.

”Sellainen nainen ei lopu kesken”, Esko myönsi.

Hän oli jo lähdössä kassalle kun muisti: ”Ai niin, laitatko mulle viidenkymmenen sentin panoksella rivin kymppikenoa päiväärvontaan”, Esko kaivoi kolikon lompakosta.

”Ei päiväärvonnasta koskaan voita.”

”Pitää olla uskoa!”

Ali kävi tulostamassa pelin.

”Kiitos. Tarjoan kahvit jos tulee täysosuma”, Esko lupasi.

Hän mietti että 50 sentin panoksella päävoitto oli satatuhatta – sillä voisi sanoa itsensä irti kolmeen mennessä.

Toivo taskussa Esko lähti kassalle.

3

Kassaa 18 sanottiin kaljakassaksi, koska se oli lähimpänä oluthyllyjä. Piti muistaa kysyä nuorilta papereita. Eskon lähin esimies, kassavastaava Sari Koponen, oli pelotellut alaisiaan vakavilla seuraamuksilla, jos nämä laiminlöisivät ikärajavalvonnan. Vaikka Esko oli jo ikämies, hän oli muutaman kerran onnistunut pyytämään henkkareita itseään vanhemmalta asiakkaalta. Vielä vuonna 1995, kuusitoistavuotiaana pojan-koltiaisena, Esko oli saanut hakea äidille tupakkaa kioskista, nyt oli tarkistettava kolmekymppiseltä paperit, jos tämä osti sytkärin.

Esko istui samassa kassasaarekkeessa Nina O:n kanssa. Hän oli pyytänyt Ninaa treffeille vuonna 2011 ja saanut pakit. Silloin Nina oli ollut varattu. Siinä vieressä istuessa alkoi väkisin miettiä, oliko tilanne sittemmin muuttunut. Ninalla oli niin kaunis iho!

Aina joku jäyti. Aina piti miettiä mistä jäi paitsi. Helpompaa olisi Bengtskärillä majakanvartijana, Esko mietti. Työn ohessa hän voisi kirjoittaa saaristolaiselämästä kertovan Finlandia-voittajan. Enää ei vain ollut majakanvartijoita, majakat oli automatisoitu. Kohta varmaan kassatkin. Metro-lehdessä oli vastikään uutisoitu, että Vallilan S-marketin uusi itsepalvelukassa oli otettu asiakkaiden keskuudessa hyvin vastaan.

Esko oli huomannut saman viimeksi kun oli käynyt elokuvissa, lippuja sai ostaa vain automaattista.

Palvelusektoria oltiin ajamassa alas. Talouskielessä sitä kutsutaan rakennemuutokseksi, kun köyhät rakentavat parempaa tulevaisuutta rikkaille.

Koodinlukija piippasi tasaiseen tahtiin ja kädet siirtelivät tavaroita hihnalla. Esko katsoi jonoa Hyperpankissa ja tunsi olevansa onnekas saadessaan istua kassalla. Kun on tottunut pankkipisteellä kuuntelemaan asiakkaitten valitusta kaiket päivät, se ettei kuule niitä tekee onnelliseksi.

Onnen tunnetta lisäsi sekin, että hänellä oli kuuden tunnin päivä. Kuudesta tunnista sai näet kaksi kahvitaukoa. Eskon mielestä olisi pitänyt kirjata työehtosopimukseen, että päivän pituudesta riippumatta kassatyöntekijällä on oikeus kahvitaukoon kahden tunnin välein. Se olisi estänyt turhan työaikakikkailun, jolla johto pyrki minimoimaan lakisääteiset tauot. Johto kutsui sitä tehostamistoimeksi, ja tehostamistoimia tarvittiin, koska Hypermarketilla oli kannattavuusongelmia – talo teki miljoonatappiota. Itä-Helsinkiä ei kuitenkaan voinut luovuttaa kilpailijoille.

Niin kuin aina maailmassa, työntekijä maksoi kovimman hinnan tappioista. Itäkeskuksen Hypermarketissa työtunnit vuoroa kohti oli mitoitettu sellaisiksi, että persereikä paukkui.

Samassa Hyperjohtaja ja kassavastaava Koponen kävelivät kassan ohitse. Selvästikin kaksikko suuntasi kahville asiakasravintola Pitsa-puffaan.

Hyvähän se on rouvien kahvitella milloin huvittaa, Esko ajatteli sapekkaasti. Koponen aina hehkutti kuinka ihanaa hänen työnsä oli. Mahtoiko kassavastaava tajuta että hänen ihanuutensa eteen sadan muun oli siedettävä huonoa kohtelua päivittäin.

Esko mietti, että kaikilla johtajilla täytyi olla rikollisen moraali. Muuten ei olisi mahdollista saada ihmisiä töihin

vaikka Shellin, Elinkeinoelämän keskusliiton tai Talvivaaran johtotehtäviin. Ihmiset tekivät luonnolle ja toisilleen lihavasta palkkapussista mitä vaan. Ja sellaisia työpaikkoja oli maailmassa miljoonia, joissa palkan maksuperuste oli lähimmäisen kyykyttäminen. Bonukset sai, jos kyykytti hyvin. Esimiespiireissä sille oli monta nimeä: tehostaminen, sopeuttaminen, organisaatiouudistus...

Kahden tunnin päästä Kata tuli päästämään Eskon kahville.

”Tauolle siitä!” Ekaterina komensi.

He heittivät ylävitokset.

Ekaterina ”Kata” Kietäväinen oli kotoisin Jugoslaviasta niin kuin Tito. Katan selviämisstrategia töissä oli lintsata päivittäin kassalta ainakin yhden ylimääräisen tauon verran. Suurin osa kassoista lintsasi vähän, mutta Kata lintsasi vähän enemmän.

Kolme vuotta sitten Kata oli kouluttanut Eskon uutena työntekijänä kassalle. Siihen aikaan myös Katan tytär, Sabrina, oli ollut töissä Hypermarketissa. Nyt tyttö opiskeli lääkäriksi. Esko oli ehdottanut Katalle, että Sabrina alkaisi maksaa äidilensä vanhempainrahaa heti kun saisi viran. Maksoivathan jalkapalloseuratkin kasvattajarahaa juniorityön hedelmistä. Jo tonnilla kuussa Kata voisi siirtyä tekemään osa-aikapäivää.

Esko olisi itsekkin mieluusti down shiftannut pari pykälää, mutta mitenkäs se kassamyynnin palkalla onnistuisi. Hän oli pohtinut mahdollisuutta, että luopuisi autosta ja Laajasalon asunnostaan ja muuttaisi Annen kanssa yhteen. Sitten hän voisi vähentää työajan kahteenkymmeneen tuntiin viikossa.

Se oli kuolleena syntynyt ajatus.

Ensinnäkään Anne ei koskaan suostuisi moiseen, ja toiseksi Esko tarvitsi paikan jossa sai olla yksin, korkata pullon ja kuunnella omia ajatuksiaan.

Esko Peltosella on periaatteessa kaikki hyvin. Hänellä on työ palvelualalla, kivat työkaverit ja naisystävä. Eskoa voisi sanoa tavalliseksi 35-vuotiaaksi mieheksi.

Huoliakin on. Manchester Unitedin kausi on sujunut alavireisesti ja töissä on aloitettu tehostamistoimet kannattavuuden parantamiseksi. Työtahti on armoton ja kotona rouva vaatii jatkuvaa huomiota. Asiaa ei varsinaisesti helpota se, että kumppani on paremmin koulutettu ja tienaa enemmän kuin Esko.

Toisinaan on pakko paeta hälinää omalle kämpälle, missä elämä rauhoittuu pullo kerrallaan.

Seurauksena voi olla vaikka vedenpaisumus.

